

med Hensyn til de lavere lønede Embedsmænd, men derimod ialfsald i mindre Grad med Hensyn til de høiere lønede. Dertil kommer ogsaa et andet Moment, nemlig det, at vi mere og mere nærme os til det System med Hensyn til faste Lønninger og fast Ansættelse, at en stor Mængde Bestillingsmænd først efter 10 Aars Forløb kunne faae kongelig Ansættelse. Dette gjælder navnlig i Postetaten og forniemmelig i Soldetaten; i disse vil man i Reglen først i en senere Alder opnaae kongelig Ansættelse, og man kan vente, at disse States Bestillingsmænd, der saa godt som alle ville høre til de lavere lønede, ville være dem, som hurtigst ville komme til at gaae af. Idet jeg af disse forskjellige Grunde antager, at det vil være rigtig, at den Redfættelse i hele vort Pensioneringsystem, som jeg maa ansee for ønskelig, bliver gjort forskjellig for de høiere lønede og for de lavere lønede Embedsmænd, saaledes at der altsaa indføres en gradvis Stigen eller Synken, hvad man nu vil kalde det, har jeg tænkt mig, at denne Stigen eller Synken kunde tilveiebringes paa den Maade, at det fastsættes, at der fra hver Embedsindtægt bliver draget f. Ex. Halvdelen af det Beløb, hvormed den overstiger 1000 Rd.; af Restbeløbet skal da Pensionerne beregnes. Jeg nævner Halvdelen som et Exempel; man kan jo sætte en hvilken som helst Dvotadeel istedet, men hvis man benytter den Dvotadeel, som jeg har valgt, vil man finde, at man af en Embedsindtægt paa 1000 Rd. faaer Pension som af 1000 Rd.; af en Indtægt paa 2000 Rd. faaer man Pension som af 1500 Rd.; af en Indtægt paa 3000 Rd. faaer man Pension som af 2000 Rd. og saa fremdeles. Af den høieste Embedsindtægt, som efter de hidtilværende Pensionlove kommer i Betragtning ved Pensjons Ansættelse, nemlig 6000 Rd., vil man faae Pension som af en Embedsindtægt paa 3500 Rd. Et andet Spørgsmaal vil det være, hvorvidt den Scala, der er fastsat med Hensyn til den Tid, hvori vedkommende Embedsmand har tjent, bør undergaae nogen Forandring. I Motiverne er der fremført forskjellige Grunde, som maade gjøre det utilraadeligt at lade den undergaae ialfsald nogen væsentlig Forandring, og jeg finder heller

ikke, at den bør undergaae nogen gennemgribende Forandring; dog troer jeg, man kunde foretage nogen Forandring deri. Det vilde f. Ex. være hensigtsmæssigt, at det Tidspunkt, paa hvilket man kan opnaae Halvdelen af sin Embedsindtægt i Pension, ikke begynder med det 10de men først med det 15de Aar, og jeg troer ligeledes, at man kan fastsætte Martimum for Pensionerne til noget mindre end $\frac{2}{3}$ f. Ex. til $\frac{2}{3}$, hvilket er 10 Procent mindre end $\frac{2}{3}$. Dette er en Henstilling, jeg tillader mig at gjøre med Hensyn til dette Punkt. — Til disse almindelige Betragtninger, som jeg har tilladt mig at anstille over det foreliggende Lovudkast, skal jeg kun knytte en Bemærkning om et enkelt Punkt. Det er Forslagets § 2, hvori det hedder: „Ret til Pension bortfalder ikke blot ved Embedsfortabelse, men ogsaa naar Vedkommende begaaer nogen i den offentlige Mening vanærende Handling, saavelsom naar han i eller udenfor Embedsførelsen gjør sig skyldig i Misligheder, der svække den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid.“ Med den sidste Deel af denne Bestemmelse har det et særligt Sammenhæng. I Pensionsløven af 1851 findes en §, nemlig § 6, hvor der staaer: „Naar en Embedsmand afflediges paa Grund af Misligheder, der, uden at medføre Embedets Forbyrdelse, svække den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid, bestemmes hans Pension ved Lov“, og denne § er bleven optagen i Loven af 1858 som § 8. Som Følge af denne Bestemmelse blev der i den første halve Snees Aar efter Pensionsløvens Fremkomst indbragt en Deel Love, hvorved saadanne særlige Pensioner bleve fastsatte; men en af de Embedsmænd, hvis Pension paa den nævnte Maade var bleven fastsat ved særlig Lov, søgte denne Bestemmelse forandret ved Rettergang og opnaaede en Høiesteretsdom for, at Skønnet over, hvorvidt en Embedsmand maatte have gjort sig skyldig i de her omhandlede Misligheder, der, uden at medføre Embedsfortabelse, svækkede den for hans Stilling nødvendige Tillid, ikke kunde fastsættes af Lovgivningsmagten, men vilde være at fastsætte af Domstolene. Jeg skal ikke paa nogen Maade her indlade mig paa nogen Critik af den om-